

[J. V. Christensen.]
 skrift for Retsvæsen“, som jeg har læst med megen Interesse, hvilket for øvrigt ogsaa gælder andre Artikler, der er gaaet i en noget anden Retning; bl. a. en Artikel af Dommer Svedstrup, at der skulde være Fare for, at § 4 vilde paaføre Sagførerne en Konkurrence, saa at man ligefrem derigennem kunde skabe et Sagførerproletariat. Jeg tror just ikke, der er nogen Fare for, at der ad den Vej skal fremkomme noget Sagførerproletariat, i den Henseende tror jeg, man kan være tryk. For os har Hensynet til Befolkningen været det afgrænsende.

Det ærede 8de Medlem for 1ste Kreds (Steincke) fremsatte nu en Bemærkning om, at jeg ikke havde den samme Lunkenhedsgrad, som der tidligere skulde være udvist af mit Parti overfor dette Lovforslag. Saa vidt jeg har kunnet se af Lovforslagets Bemærkninger, har man behandlet Sagen i 20 Aar, og det er naturligvis en Periode. Jeg tror nu imidlertid slet ikke, det kan betragtes som et Vidnesbyrd om, at Rigsdagen har manglet Evne til at afgøre dette Spørgsmaal, men det er for mig et Vidnesbyrd om, at man har næret adskillig Tvivl om, hvorledes man bedst skulde løse Problemet, som man, saaledes som det blev betonet ved første Behandling, principielt har været enig om at søge løst, uden at man har kunnet finde en rimelig Løsning. Jeg tror nu, vi er kommet Løsningen betydelig nærmere gennem § 4 og den foreslaaede Tilføjelse til § 4.

Endelig maa jeg maaske rent personlig tilføje, uden at jeg lægger saa stor Vægt paa de Bemærkninger, der i saa Henseende er faldet, at naar jeg allerede ved Sagens første Behandling betonedede, at jeg følte mig som en Art Vikar for det nu afdøde Medlem Hr. Nygart, saa hang det sammen med, at Hr. Nygart tilsyneladende kunde tænke sig atter at komme herover, idet han deltog i nogle af Udvalgets Møder. Men saa snart han havde erklæret, at han, som Forholdene laa, ikke kunde tænke sig atter at overtage Formandsstillingen i Udvalget, blev der indkaldt Udvalgsmøde, og Forhandlingerne kom i Gang. Jeg mener derfor ikke, man kan sige, at Tiden er spildt. Det, der er fremskaffet til Belysning af de Forhold, som Lovforslaget angaar, er nyttigt, og det var ogsaa nødvendigt at faa disse Ting frem. Jeg tror, mange ærede Medlemmer vil give mig Ret i, at den Udvidelse, § 4 har faaet, i Virkeligheden bidrager til at lette Lovforslagets Gang.

Formanden: Jeg finder Anledning til at gøre ærede Medlemmer opmærksomme paa, at det er Tanken saa vidt muligt at komme igennem de Sager, der er opført paa Dagsordenen.

Godskesen: Den højtærede Minister udtalte, at der forelaa et Kompromis, og at man derfor fra begge Sider maatte resignere. Ja, det gælder dem, der har sluttet Kompromisset, men de, der staar udenfor Kompromisset, saaledes som jeg gør i dette Tilfælde, har sandelig deres Kritik forbeholdt.

Den højtærede Minister syntes dernæst at være noget usikker paa, hvorledes min Stilling egentlig var med Hensyn til § 4. Jeg tror, jeg udtalte mig meget skarpt mod denne Paragraf. Jeg fremhævede endvidere, at naar man stillede sig paa det Grundlag, som er skabt i § 4, var det en yderligere betydelig Forværrelse at vedtage Ændringsforslag Nr. 4. Jeg troede ikke, det kunde være tvivlsomt for nogen, at jeg overhovedet vilde stemme imod en Bestemmelse som § 4 og mod en Lov, der indeholder en saadan Bestemmelse, hvad enten den formuleres lidt videre eller lidt snævrere. Jeg har imidlertid intet imod udtrykkelig at sige, at selv om Ændringsforslag Nr. 4 ikke var blevet stillet, vilde § 4 efter min Mening have været en saadan Forringelse af Lovforslaget, have indført et saa betænkeligt Fremmedelement i Loven, at jeg, som Sagen forelaa, maatte stemme imod hele Lovforslaget.

I Betragtning af den højtærede Formands Henstilling anser jeg det for rigtigst ikke at komme nærmere ind paa den højtærede Ministers Realitetsbemærkninger; jeg maa dog maaske have Lov til at oplæse blot et Par Linier af den Betænkning, der er fremkommet fra Retsplejeudvalget, hvis Sagkundskab den højtærede Minister sikkert ikke vil underkende. Det hedder heri:

„En Virksomhed som den foreslaaede vil medføre den Sammenblanding af judicielle og administrative Funktioner, som det har været Retsplejelovens Formaal at komme bort fra, og lettelig bevirke, at Dommeren vil kunne komme til i vidt Omfang at bedømme sine egne eller sit Kontorpersonales Handlinger, ligesom det ikke kan overses, at der derved i betænkeligt Omfang gøres Indgreb i en Virksomhed, der — formentlig ogsaa efter Lovforslagets Tanke — naturligt hører under Sagførernes Virkekreds.“